

AMICS DE LLUNA PLENA

Fa poc temps en un indret molt muntanyós, allunyat de grans ciutats i pobles s'aixecava, ben amagat, un petit turó. Allí hi havia un poblet on vivien entre altra gent els protagonistes de la nostra història: la Lluna, l'Emma, la Gal·la, el Max i el Pau. Tots ells eren molt amics, però tenien molt poques coses en comú.

La Lluna era una nena de 13 anys, una mica «estranya» deien els seus amics. Amb els cabell ros, llarg i ondulat.

L'Emma tenia el cabell ondulat i castany que li arribava una mica més avall de les espatlles. Era una noia molt estudiosa i força intel·ligent per la seva edat, tretze anys.

La Gal·la era d'aquelles persones impulsives que feien allò que els venia al cap, sense pensar-ne les conseqüències. Tenia els cabells llargs, ondulats i negres com el carbó; amb un serrell que li arribava a les celles. Era la més gran de les noies, ja que tenia catorze anys.

El Max, un noi molt atractiu a qui li agradava anar a la última moda. Portava els cabells curts i tenyits de blau a joc amb els seus ulls que destacaven pel seu color turquesa brillant. Era molt ric. Els seus pares tenien un negoci fora del poble que controlaven molt bé a través d'internet i els donava molts diners. Si més no, ell era molt humil, molt bona persona i molt amic dels seus amics i, també molt atrevit i valent. Volia continuar el negoci dels seus pares i era molt estudiós i sempre treia molt bones notes a tots els exàmens.

El Pau un noi molt simpàtic i divertit que sempre feia bromes a tothom. Tenia els ulls blaus que destacaven força ja que el seu cabell era negre i curtet.

Un dia boirós i fred en sortir de l'institut van decidir anar tots junts al mas de la Gal·la ja que era prop del poble i aquell dia el temps no acompanyava per rodar per les places i carrers. Era una construcció de dos pisos no molt gran on tenien una llar de foc i també molts jocs de taula per passar l'estona. Així que van decidir jugar. Sense adonar-se'n es van fer les set i mitja.

De cop i volta van sentir un fort soroll que venia de fora. Tots es van quedar petrificats. Però la Gal·la es va atrevir a parlar:

- Què ha estat aquest soroll?
- No ho sé, però ve de fora. Potser algú podria sortir...

Però ningú s'atrevia fins que en Max va dir:

- Ja surto jo. Miraré què ha passat. Potser alguna cosa ha caigut.

El Max va treure el cap per la porta i després la resta del cos. Va mirar cap endavant, cap a un costat i quan mirava cap a l'altre es va sorprendre quan va veure dos figures que no li semblaven massa normals. Va córrer cap a dintre del mas molt esvalotat. Després va explicar als seus amics que havia vist una cosa estranya que no sabia que era. La Gal·la va proposar:

- Doncs mirem per la finestra. Max, en quina banda estaven?

- Quan jo he sortit eren a l'esquerra! -va respondre el Max apuntant cap a una banda amb el dit.

Van mirar per la finestra del costat esquerra. I... Efectivament! Aquelles dos figures eren dos horribles homes llop!

Sí, sí, dos homes llop! Què feien dos homes llops allí? Els homes llop no eren éssers fantàstics?

Es van passar una estona mirant per la finestra i observant els homes llop.

No van tardar gaire a descobrir més coses interessants sobre aquells éssers. Era molt estrany... Els homes llop no eren molt agressius?

Era com si aquelles feres estranyes estiguessin passejant i parlant molt animadament i ben contents.

Com que ho volien escoltar tot, van decidir treure el cap per la porta. Els homes llop no van parar de parlar tot i que, de ben segur, que els havien sentit sortir. Sense fer-los gens de cas van continuar parlant com si res no hagués passat. Aquesta situació se'ls feia ben estranya.

Ja eren les vuit de la tarda i al ser hivern ja era ben fosc. Els amics tenien dos opcions, la primera era marxar cap a casa i deixar aquells éssers fent la seva; la segona, investigar més sobre els homes llop i el seu comportament.

Com que eren molt curiosos van triar la segona opció: anar a investigar! Així que es van dirigir cap a elles per parlar-hi.

Els van dir que no els farien cap mal i al final es van fer amics i cada nit de lluna plena quedaven al mas per jugar a jocs de taula i s'ho passaven d'allò més bé.

I així és com van conèixer els homes llop, i sempre s'ho van passar molt bé. I aquesta història és ben veritat perquè jo que hi era us l'he contat.